

Minun murrosikäni oli melko vaikeaa aikaa.

Ei vähiten siksi, että sen ensimmäiset fysiologiset merkit ilmaantuivat, kun olin kolmen kuukauden ikäinen vauva.

Ei vähiten siksi, että olin aina ikätovereitani vuosia edellä kehityksessäni.

Olin oppinut jo lapsena äidin katseesta lääkärissä, että kehossani on jotain väärin, ja sitä tulee hävetä.

Kun muut samanikäiset iloitsivat fyysisestä kehittymisestään, olin hävennyt samoja asioita itsessäni jo koko ala-asteen.

Murrosikäni oli melko vaikeaa aikaa myös, koska kehoni kehittyi ulkoisilta piirteiltään sellaiseen sukupuolitettuun ulkomuotoon, joka oli väärin, joka ei ollut minua.

Niiden piirteiden vuoksi minua myös lääkittiin väärin, ja opin vihaamaan kehoani yhä enemmän.

Vasta yli kaksikymppisenä kuulin intersukupuolisuudesta. Intersukupuolisuuden löytäminen on selittänyt minulle niin paljon itsestäni ja kehostani ja identiteetistäni.

Viimein kolmekymppisenä voin olla omaa sukupuoltani niin itselleni kuin myös ulospäin.